

Els bisbes parlen de la devoció al Sagrat Cor de Jesús

Dv, 28/06/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la devoció al Sagrat Cor de Jesús, de sant Pere i el **papa Francesc**, de la fe, d'un informe sobre l'economia de l'Església diocesana, de l'esposa Església, de la centralitat de la persona, d'una carta de benvinguda als turistes i d'un recent document de la Congregació per a l'Educació Catòlica, "Home i dona els va crear".

Dues de les cartes dominicals parlen de la devoció al Sagrat Cor de Jesús. L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, informa que "aquest diumenge dia 30 de juny, en finalitzar el mes del Sagrat Cor, al Cerro de los Ángeles (Diòcesi de Getafe, Madrid) serà renovada la consagració d'Espanya al Sagrat Cor de Jesús que fou feta fa cent anys pel rei Alfons XIII" i diu que "més que consagrar un país en abstracte, ara es tracta de consagrar les persones, de consagrar-nos cadascun de nosaltres i les nostres famílies, oferir-nos, perquè Aquell que va venir al món a estimar trobi, en nosaltres, cors que li corresponguin, que l'estimin i el facin estimar". Diu que "estimem aquesta devoció major de l'Església al Sagrat Cor de Jesús, que no passarà mai, perquè s'endinsa en l'amor misericordiós i sacrificat de Jesús per tota la humanitat" i que "fa bé estimar el Sagrat Cor de Jesús i ser-li devots". Afirmar que "la devoció al Sagrat Cor remarca la gran humanitat del Senyor, la seva misericòrdia i preferència pels petits i senzills, pels cansats i afeixugats, pels pecadors, pels pobres, perquè Ell és "benèvol i humil de cor" (Mt 11,29) i dóna la vida a la Creu pels qui estima". Finalment, acaba el seu escrit amb una oració seva al Sagrat Cor de Jesús que va redactar quan era rector al Poblenou perquè pogués ajudar a renovar la devoció al Sagrat Cor de Jesús.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que "en el segle XVII s'estén per tota Europa una forma racionalista d'entendre la religió", que "segons aquest sistema de pensament Déu seria un ser impersonal, que garantiria el recte funcionament de l'univers però no tindria gens d'interès en la vida de les persones"

i que “com a conseqüència d'açò en el continent Europeu es va generalitzar una situació d'indiferència religiosa”. En aquest context diu que sorgeix “la devoció al Sagrat Cor de Jesús, que santa Margarida Maria Alacoque va propagar fins a introduir-la en la litúrgia de l'Església” i que en una de les seues cartes la santa “afirma que del Cor de Crist ragen sense parar tres rierols: el de la misericòrdia amb els pecadors, el de la caritat pels qui tenen alguna necessitat, el de l'amor i la llum per als seus amics ja perfectes”.

Afirma que “la devoció al Cor de Jesús es va estendre per tota l'Església i va produir abundants fruits de santedat” i que “la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús que hem celebrat fa uns dies ens pot ajudar a reflexionar sobre la situació que estem vivint”, ja que “també avui la indiferència religiosa s'estén en la nostra cultura”. Finalment, diu que “el cristià és aquell que ha conegut l'amor de Déu i ha cregut en eixe amor, i per això vol viure en gràcia i amistat amb el Senyor” que “en mostrar-nos el seu cor obert ens crida a què ens acostem als sacraments en els quals vessa la seua misericòrdia i la seua gràcia”.

Dues de les cartes dominicals parlen de la festa de l'apòstol sant Pere i del papa Francesc. El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “és molt bo que donem gràcies al Senyor pel sant Pare Francesc” i que “la nostra pregària per ell i pel seu ministeri és una necessitat d'agraïment i de comunió en l'amor a l'Església”. Afirma que el pontificat del papa Francesc “està marcat per una crida contínua a la sortida missionera i evangelitzadora”. Recorda que “el seu document programàtic per a tota l'Església és *Evangelii gaudium*”, que “un altre document clau és la seva exhortació sobre la santedat del cristià: *Gaudete et exultate*” i que “un altre dels punts claus d'aquest pontificat és la seva insistència sobre la pobresa de l'Església, i la necessitat, perquè això sigui possible, de posar en el centre de les comunitats els pobres”. Afirma que “en tota realitat evangelitzadora, pastoral, d'acció social ens hem de preguntar on són els pobres” “des de la realitat del que són i del que poden aportar a les nostres vides i a les nostres comunitats” i destaca que “la mirada a la pobresa, amb Francesc, papa, s'eixampla a les diverses pobreses: materials, morals, espirituals”. Finalment, diu que “prop de la festa de sant Pere i sant Pau, els dos apòstols, columnes de l'Església, que vessaren la seva sang en la ciutat de Roma, hem de pregar amb més força pel nostre Papa Francesc, que ha rebut l'encàrrec de vetllar per totes les Esglésies” i que “demanem al Senyor que li doni el do de la fe indefallent, l'esperança viva i la caritat sol·lícita. Que no li manqui mai la nostra estima i el nostre suport”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “la festa de l'apòstol sant Pere ens convida a tots a demanar a Déu pel seu actual successor, el papa Francesc” i recorda que en aquest dia “queden units dos homes que representen dues realitats essencials de la nostra vida de fe: Pere, la roca sobre la qual Jesús aixeca la seva Església i la manté en la unitat; i Pau, el perseguidor de cristians, convers i insigne evangelitzador de Jesucrist a tots els pobles”. Afirma que tots percebem en la persona de l'actual Papa “el constant treball diari per promoure la comunió de tots els membres de l'Església formant una família que escolta, que estima, que acull i acompanya” i “la insistent preocupació per portar a tots els pobles el coneixement de la persona, del missatge i de l'obra del Senyor Jesús”. Destaca que la repetida petició del Papa demanant oracions per recolzar la seva tasca pastoral “no és un aspecte intranscendent” i que “és necessari per a ell pel pes de la seva responsabilitat”. Destaca també que “l'oració per la persona concreta del papa Francesc té una prolongació comunitària, la pregària per l'Església” i que “a l'oració s'uneix l'amor, el reconeixement, l'admiració i, fins i tot, la defensa de la

mateixa Església”, “mare i mestra”. Reconeix que “els escriptors primitius ja recordaven als fidels que l’Església és, al mateix temps, santa i pecadora i que, en ambdues condicions no es podia perdre l’amor i el reconeixement dels seus fills i dels seus deixebles”. Finalment, ens demana que preguem pel Papa “des de la convicció més profunda, des de l’estima més absoluta”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, parla de la fe. Diu que en el Concili Vaticà II “no hi trobem un document específic sobre el tema de la fe”, però que el Concili “va estar animat per la consciència i el desig d’endinsar-se novament en el misteri cristià, a fi de proposar-lo d’una forma nova a l’home contemporani” i que en el Concili hi trobem una descripció del que significa creure, concretament en la Constitució sobre la Paraula de Déu. Afirmar que “pel Concili Vaticà II, la fe no es limita merament a uns continguts teòrics, sinó que implica donar el cor a Déu, lliurar-se totalment a ell” i que “el Concili contempla la fe com una adhesió, com la resposta amorosa de tota la persona —intel·ligència, cor i llibertat— a la revelació de la intimitat de Déu, a l’amor de Déu Pare manifestat sobretot en el misteri de la vinguda del seu Fill al món”. Recorda que “quan el mes d’octubre de l’any 2012 el **papa Benet XVI** inaugura solemnement l’Any de la Fe com a pròleg de la gran celebració del cinquantè aniversari del Concili Vaticà II, afirmava que durant el Concili «hi havia una emocionant tensió en relació amb la tasca comuna de fer resplendir la veritat i la bellesa de la fe en el nostre temps, sense sacrificar-la a les exigències del present ni encadenar-la al passat»” i diu que “d’aquí que, segons ell, s’havia de revifar en tota l’Església «aquella tensió positiva, aquell anhel de tornar a anunciar Crist a l’home contemporani»”. Finalment, ens demana que “renovem i actualitzem la nostra fe, per tal que esdevingui una fe més viva i autèntica, capaç d’il·luminar amb la seva força els qui ens envolten”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, escriu “amb cert respecte sobre l’economia de l’Església, tema delicat i que requereix uns coneixements tècnics no sempre fàcils d’exposar” i considera que és oportú “dedicar aquesta carta setmanal a un informe presentat recentment per la Conferència Episcopal Espanyola”, “elaborat per una important consultora internacional (Ernst & Young -EY-)”. Diu que en aquest estudi “s’avalua únicament l’impacte socioeconòmic de les 69 cúries diocesanes i de les 23.000 parròquies que hi ha a Espanya”. Afirmar que “a la pregunta d’on procedeixen els seus recursos, l’estudi assenyala les diverses fonts i en destaca com a principals: les aportacions voluntàries dels fidels (36%), l’assignació tributària (24%), altres ingressos corrents (20%) i els ingressos del patrimoni i altres activitats (12%)”. Diu que “convé recordar que, des dels acords de desembre de 2006 entre el govern espanyol i la Santa Seu, en els pressupostos generals de l’Estat no existeix cap dotació pressupostària per al sosteniment de l’Església catòlica” i que “l’Església diocesana fa anys que treballa per aconseguir els recursos suficients que necessita”. Diu també que “segons aquest informe, la repercussió econòmica de la tasca social realitzada per les 23.000 parròquies distribuïdes per tot el territori espanyol va ser de 1.386 milions d’euros” i que “convé conèixer totes aquestes dades”; i recorda que “que el que mou l’acció de l’Església és la missió rebuda de Jesucrist”. Finalment, desitja que “tant de bo l’Església, la família dels cristians, rebi de Déu la força i la llum necessàries per poder continuar la missió de fer créixer l’amor, l’esperança i la confiança en el món”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “la mateixa Església va proclamar que, per a ser fidel, ha d’estar en contínua reforma”, però que “som molt conscients que la reforma de l’Església no és qüestió de “maquillatge” o

d'adaptació a gustos i modes, sinó de fer passos efectius de purificació cap al que ella ha de ser": "l'Església que neix del Ressuscitat i que continua ferma allà, a l'horitzó, perquè caminem vers ella, buscant-la incansablement, deixant-nos atreure per la seva bellesa", que és "l'Església actual, la del present, la nostra", "la que resplendeix de llum i felicitat i la que camina avui en la història". Afirmar que "hem d'estimar l'Església real i única", però "no com una obligació, sinó com una conseqüència d'haver-la coneguda, com a efecte de la mirada objectiva i clarivalent sobre ella" i afegeix una última observació: "estimem cabalment l'Església si els nostres ulls participen de la manera com Jesús la veu i l'estima", "amb els ulls d'un espòs realment enamorat". Diu que "possiblement el papa que més profundament va expressar aquesta experiència va ser Pau VI", el qual "va gaudir i va sofrir aquest amor "esponsal" de Crist a l'Església". Finalment, expressa que aquesta forma d'estimar significa que, "tant si la nostra mirada crítica descobreix les seves ombres, com si ens alegrem amb les seves llums, mai no deixarem d'estimar-la", que "hem de donar la vida per l'Església", que "l'amor a l'Església és garantia de posseir l'Esperit Sant (i amb Ell l'alegria perpètua)" i que "descobrim la bellesa seductora de l'Església tant o més en rostres i vides humils i oblidats, com en esdeveniments brillants i esplèndids...".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que "hi ha moments de la vida en els que ens preguntem: ¿què és l'ésser humà?", que "trobem respostes en la mitologia, la filosofia, la sociologia, la literatura, la medicina, la psicologia, la religió, etc." i que "de les respostes en deriven les més variades antropologies". Afirmar que "la nostra antropologia es fonamenta en la revelació cristiana, que ens presenta el disseny d'amor de Déu i ens ensenya que l'ésser humà ha estat creat "a imatge de Déu", amb capacitat de conèixer i estimar el seu Creador". Diu que els elements fonamentals de l'antropologia cristiana són la dignitat de la persona humana, la seva relació amb les criatures terrenals, la seva activitat en el món i la seva condició social, el fet que està cridat a existir en la comunió interpersonal. Recordar, però, que "l'home només pot subsistir si salvaguarda la relació amb Déu, que l'ha creat i li manté l'existència, si és fidel als seus manaments". Afirmar que "la persona humana és el subjecte protagonista del treball i de l'estudi, de la investigació i de l'art, de l'educació i del conreu de la terra", que "un dels perills del nostre temps consisteix en reduir-ho tot al fet de produir, a la utilitat" i que "per això cal fixar-se en la persona concreta i partir de la seva integritat, de les seves necessitats, de les seves potencialitats". Destaca que "la societat només pot funcionar degudament si col·loca la persona en el seu centre, si promou la seva dignitat, i si té en compte Déu, perquè el fonament últim en Déu és el que sosté la vida personal i social". Finalment, diu que l'Església "té un missatge a oferir a la societat per tal que es construeixi segons l'ésser humà, la seva dignitat, la seva llibertat i perquè afavoreixi el seu desenvolupament integral".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, dona la benvinguda a tots els qui durant els mesos de juliol i agost passen uns dies o setmanes de vacances a la diòcesi de Girona. Diu que "aquestes paraules de benvinguda manifesten que els reconeixem com a companys i germans en el camí de la vida, que ens alegrem de la seva estada entre nosaltres i que els desitgem que aquesta els sigui molt profitosa" i que la seva carta és "un senzill signe d'acolliment de tots nosaltres". A la carta, el bisbe de Girona diu als turistes que els escriu "en nom dels cristians catòlics d'aquest territori, que ens esforcem per viure cristianament, testimoniant l'Evangelí, celebrant la fe i servint les persones". Els diu també que no els coneix personalment, ni sap si són creients o no, ni de quina religió o església, però que sí que sap que són fills de Déu molt estimats, germans que cerquen "uns dies o un

temps per recuperar forces i assaborir uns dies de descans i de festa, que tota persona tant necessita". Al turistes catòlics i que vulguin participar en les celebracions del diumenge o d'altres dies, els diu que seran acollits amb molt de goig i que a les esglésies podran trobar un espai de silenci i recolliment per pregar, reflexionar i admirar la seva bellesa. Desitja que els dies que passin a la diòcesi els ajudin a viure una experiència de goig, de serenor i de realització personal amb els qui estimen i els acompanyen. Finalment, els diu que recordin i agraeixin el treball i l'esforç de tots aquells que aquests dies estaran al seu servei, els desitja unes bones vacances i els assegura la seva pregària i la seva benedicció.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, parla d'un recent document de la Congregació per a l'Educació Catòlica, "Home i dona els va crear", "que cerca "oferir algunes reflexions que puguin orientar i donar suport a les persones compromeses amb l'educació dels infants i joves per a afrontar curosament les qüestions més discutides sobre la sexualitat humana, a la llum de la vocació a l'amor a la que és cridada tota persona". Diu que "avui els pares es troben davant d'una desafidora emergència educativa, especialment pel que fa als temes de l'afectivitat i de la sexualitat" i que "imperava l'anomenada ideologia de gènere que essencialment nega la diferència sexual entre home i dona ja que considera que el sexe no es defineix genèticament, és a dir en el naixement, sinó que es construeix segons el propi desig". Afirmar que "aquesta ideologia està influïent objectivament en el pensament social, orientant-lo cap a posicions contràries a l'antropologia cristiana". Diu que és d'agrair que "la Sagrada Congregació hagi publicat aquest document que, a més de fer notar les importants diferències entre la visió de la persona humana d'aquesta ideologia i del cristianisme, reconeix també alguns punts d'encontre com "la lluita contra qualsevol expressió d'injusta discriminació" i que "aquest document és una guia important per a orientar els pares en l'educació de la fe sense ignorar l'antropologia cristiana, la vocació a l'amor i les seves repercussions sobre l'afectivitat i la sexualitat". Finalment, ens anima a "llegir-lo o almenys a donar un cop d'ull al resum que també podreu trobar a la nostra pàgina web".

Poden trobar les glosses senceres al [web](#) de la Conferència Episcopal Tarraconense i a la pàgina web de cada diòcesi.